

DEAL

Jeg må indrømme, det føltes godt.

To tredjedele i mål. 66,66 procent gennemført.

Jep. Mit A-niveaus matematik gav helt klart pote.

Fra toppen af trappen spejdede jeg ud over horden af nervøse, forvirrede 1.g-elever for at udse mig hvilke af dem der skulle slås hårdest på. Nogle stod i klumper og småsnakkede, andre stod og skulede op på os med blikke der var mørke. De vidste godt hvad der ventede dem. Selvfølgelig. Det krævede ikke et medlemskab af Mensa at regne ud at vi ikke stod dér med favnen fuld af bøgerene til pynt.

„Lignede vi lige så meget en flok forvildede får?“ spurgte jeg Thomas som også stod og så ud over mængden.

Han smilede til mig. „Det tror jeg.“

Manja glimrede ved sit fravær. Hun var elevrådsformand og sad i møde med rådet. Dan derimod var til stede i højeste grad af ordenes betydning; han og Schultz stod og gjorde højlydt nar ad de nye.

Klokken var to minutter i ni. De vidste at de snart var nødt til at gå ind, fårene. Vi havde stillet os over for hinanden i to lange rækker og dannede derved en sti, hvis de på nogen måde skulle have været i tvivl om hvilken vej de skulle ind.

Jeg vil vædde med at du kender sofacykelsangen. Den der åndssvage, fængende melodi og latterlige tekst som består af én skide sætning, man gentager igen og igen og igen til man er ved at blive vanvittig.

„Alle dem der hader Putter klapper nu,“ råbte jeg og klappede to gange, og de andre faldt i, og vi sang den samme sætning igen og igen og igen.

Så slog de til dernede. Den første modige idiot knejsede og tog første trin op ad trappen, og vi sang højere og slog ud efter ham med grenene idet han gik forbi mellem os.

Thomas havde et smil på læben, og jeg grinede til ham.

Det følte godt endelig at stå på den rigtige side.

„Høxie!“ lød Dans stemme gennem sangen, og han kom over til mig. „Tjek lige hende dér.“

Jeg fulgte hans nik og fik øje på en pige der kom gående i retning af os. Hendes korte shorts betød frit udsyn til de lange, solbrændte ben; længere oppe en poset T-shirt der dog på en eller anden måde vidnede om velproportionalitet inde bagved. Hendes mørkebrune, krøllede hår var samlet i en fletning.

Jeg så tilbage på Dan, nikkede anerkendende.

Pigen nåede os lidt efter at vi havde budt de sidste velkomne på trappen. De første slog ud efter hende.

„Er det ikke kun 1.g'ere der er privilegerede til grenene?“ spurgte hun, og folk slog hårdere.

„Hende gad jeg godt knalde,“ sagde Dan idet hun gik forbi os, fuldstændig ligeglad med at hun hørte ham.

Jeg havde helt glemt at slå, nikkede bare.

Hun så på os med øjne der var lysende grønne; først på Dan, og så på mig.

„Det vælger jeg at overheøre,“ sagde hun og gik forbi os.

Dan brød ud i grin da hun var nået indenfor. „Hva' fanden, Høx, jeg har sgu aldrig set dig mundlam før.“

„Mundlam mig i røven. Det var ikke *nødvendigt* at sige no-

get. Hun ved allerede at hun giver efter før eller siden.“

„Du er så fuld af lort, Høxie.“

„Du er velkommen til at tjekke statistikken.“

„Tjek hellere hendes,“ sagde Schultz som var kommet over. Jeg så på ham. „Hvad skal dét betyde?“

„En af mine venner gik i klasse med hende sidste år. Hun er noget af en gimpe.“

Jeg så over på Dan igen. Han stod og smilede til mig som om han lige havde trukket trumfkortet op af bunken.

„Var det noget vi skulle vædde om?“ spurgte jeg ham.

„Hvis det er det du vil.“

„Æren,“ sagde jeg og rakte hånden frem. „Der er ikke andet du kan tilbyde mig.“

„Aftale,“ sagde han og tog min hånd.

Jeg inkasserede et opgivende, halvt bebrejdende blik fra Thomas.

Jeg fik endnu ét da jeg valgte at droppe de tre timer der var sat på skemaet og gik hjem i stedet. Bare for ligesom at slå tonen an.

„Jonathan, for fanden,“ sagde han. „Vi skal gerne give hinanden huen på til sommer.“

Min mor var hjemme. Hun sad ved køkkenbordet i morgenkåbe; det tynde, lyse hår bundet i en løs knold i nakken og en cigaret mellem de krogede fingre.

„Hvad laver du hjemme nu?“ spurgte hun.

„Hvad laver *du* hjemme nu?“ sagde jeg og tog trappen tre trin ad gangen.

Min mor har to former for dage. Der er dem hvor hun arbejder fra syv morgen til ni aften, og så dem hvor hun sidder

hele formiddagen i badekåbe og ryger, før hun ringer til kontoret og beder Michael køre showet.

En besked tikkede ind på min telefon: 'Jeg så du kom hjem. Tag tøjet af og kom herover.'

Jeg gik ind i mine forældres soveværelse og tog en pakke cigaretter fra min mors lager i natbordsskuffen. De lå sammen med kondomerne, som ikke var forbeholdt min far.

Bagefter lå vi og røg i hendes seng.

„Jeg gider ikke skoleforløbene,“ sagde Nathalie, vidunderet af en mediegrafikerelev. „Jeg kan være herhjemme og ryge og knalde og stadig få min løn.“

„Praktisk,“ sagde jeg.

„Jeg forstår sgu ikke hvad ludere piber sådan for.“

Nathalie er min nabo og min bedste veninde. Vi har kendt hinanden siden vi var små. Jeg har lært at leve med hendes morbide form for humor.

„Hvordan gik første skoledag?“ spurgte hun

„Klokken er ikke engang ti. Teknisk set er den ikke slut endnu.“

„Du er et skide bonghoved, Jonathan, ved du det?“

„Selvfølgelig ved jeg det.“

Hun rejste sig for at tage tøj på.

Jeg skoddede smøgen i askebægret på natbordet. „Vent lidt med det,“ sagde jeg, rakte ud og fangede hendes tynde håndled og trak hende tilbage i sengen.

Jeg tog mig selv i at tænke på den mørkekrøllede. Jeg tror ikke Nathalie ville være blevet sur hvis hun havde vidst det.

Det lykkedes mig ikke at støde ind i pigen hverken torsdag eller fredag, og Dan var selvfølgelig stor og dum i kæften omkring det.

Fredag aften var den årlige velkomstfest for 1.g'erne. Alle eleverne (eller den del af dem som møder op) samles i festsalen til fællesspisning, et par numre fra skolens kor og tale fra rektor. Thomas sad og smilede over hele fjæset mens Manja stod oppe på scenen og sang. Jeg tænkte at der burde sættes en kvote for hvor engageret man måtte være.

„Det var flot, skat,“ sagde han, da hun smilende og rødkindet kom ned til vores bord. Hun kyssede ham som tak og hilste på mig med et kram.

Rektor stillede sig op og bad om ro. Hun var iført sandfarvet nederdel med matchende blazer, hendes hår var strøget stramt tilbage, og læberne malet op med rødt. Talen var lige så stiv som hende, og der var naturligvis ingen respekt fra eleverne som snakkede og grinede mens hun stod deroppe og prædikede. Jeg hørte de første tre ord før min hjerne slog fra, og jeg sad i stedet og kiggede efter fletningen. Jeg fandt hende ikke.

„Hvornår åbner baren?“ spurgte jeg i et gab; træt efter seks timers skole og fire timers arbejde.

Manja tyssede på mig.

Det må siges at være det gode ved vores skole; den næsten ikke-eksisterende alkoholpolitik. Øl til en 20'er.

En hundredmand senere var jeg højrrøstet og irriterende.

„Manja,“ sagde jeg. „Forklar mig lige hvad dine mærkesager er i år?“

„Jonathan,“ sagde Thomas formanende.

„Hey! Lad nu lige Manjamusen svare for sig selv, du.“

„Jeg har jo sagt at jeg ... nej, Jonathan, ikke flere øl nu,“ sagde hun da jeg rejste mig midt i hendes forklaring for at hente en øl mere.

Jeg kan godt lide Manja. Der er bare tidspunkter hvor hun minder mig for meget om en mor. Og man må forstå jeg har en mor som i forvejen er én for meget.

„Jeg går bare lige ud og ryger,“ sagde jeg.

Der stod nogle enkelte og røg derude. Jeg så ikke hende den blonde før hun stod lige ved siden af mig.

„Hej,“ sagde hun og hendes øjne svømmede.

„Hej,“ svarede jeg. „Putte?“

Hun nikkede og så ud som om hun var stolt af sig selv.

„Må jeg byde frøkenen velkommen.“ Jeg fjernede smøgen fra mundvigen, tog hendes hånd og kyssede den. Hun fnisede og blev rød i kinderne.

Der er øjeblikke hvor en lille, fornuftig stemme trænger ind i hjernen på mig. Ikke så tit, men en gang imellem. En lille stemme som spørger: 'Hvad fanden i helvede har du gang i?'

Et kvarter efter stod vi ude på toilettet mens stemmen kværnede løs i hovedet på mig.

Øjeblik 1.

Jeg spændte bukserne og gik.

Der var stille i det store hus da jeg kom hjem. Jeg huskede flygtigt at der havde hængt en seddel på køleskabet om noget halløj på fakultetet.

Jeg gik op på mit værelse og smed mig på sengen. Lå og lyttede til stilheden og fór sammen da det bankede på vinduet.

Det var Alexander. Jeg rejste mig og åbnede.

„Hvordan fanden er du kommet herop?“

Han væltede samtlige genstande i vindueskarmen idet han kravlede ind. „Jeg ved ikke om du har hørt om det før, men der findes en ting som kaldes en stige.“

„Hold nu kæft.“

„Du ligner lort.“ Han smed sig på sengen og smilede. „Næh, du ligner en der har fået dårlig fisse.“

Jeg satte mig på gulvet og lænede mig op ad væggen. „Hvad laver du her?“

„Meget dårlig fisse.“

„Gider du godt holde kæft? Mor og far er ikke hjemme hvis det er derfor du kom.“

„Selvfølgelig er det ikke derfor jeg kom.“

„Hvorfor så? Jeg kan ikke tro det er mig du kom for at besøge.“

„Kan du ikke tro det var dig jeg kom for at besøge?“ klynkede han.

„Idiot.“

„Har du en smøg?“

„Nej.“

„Hvad tror du mor siger til at du ikke vil dele med mig?“

Jeg svarede ikke.

„Hvor er de henne?“ spurgte han.

„På instituttet.“

„Begge to?“

„Det går jeg ud fra.“

„Giv mig nu en smøg, din røv.“

Jeg tog pakken fra bukselommen og kastede den over til ham. Han smilede skævt. Hans hår var længere end det plejede. Langt og gyldent.

1. RUNDE

„Hvordan gjorde du?“ spurgte jeg.

„Gjorde hvad?“ Han fik ild på cigaretten. „Scorede det høje gennemsnit, de lækre piger, det gode udseende eller noget helt syvende?“

„Scorede mor.“

Han sad lidt og så på smøgen. „Jeg kan ikke gøre for de bedre kan lide mig. Det er ikke fordi jeg har det *godt* med det. Det håber jeg altså du forstår.“

Et kort øjeblik troede jeg ham. Jeg giver alkoholen skylden.

Alexander grinede og pustede røg ud i værelset. „Forældre har altid en yndling. Sådan er det. Og i dette tilfælde må man sige at det er ret åbenlyst hvem det er.“

Det er som om han aldrig får nok af at vade rundt i det. Han kan blive ved så længe man giver ham lov.

Jeg må være døset hen, for da jeg vågnede ved lyden af mine forældre der kom hjem, var han gået. Jeg kravlede op i sengen og faldt i søvn.

Jeg kom ti minutter for sent mandag morgen til trods for at jeg hverken havde gidet sætte mit hår eller mit tøj ordentligt.

„Godmorgen, Høxbroe,“ hilste min matematiklærer da jeg trådte ind ad døren. Han var iført en af de obligatoriske poler; denne dag i gulbrun. „Beklager vi var nødt til at begynde uden dig.“

„Godmorgen, Hoffmann. Jeg tror jeg overlever.“

Forestil dig matematik i 2. klasse. Du hadede det allerede dengang, ikke?

Der gik ikke fem minutter før Hoffmann lod mig bøde for ikke at komme til tiden. Han trak mig op til tavlen.

„Tag Dem god tid, hr.,“ sagde han da han gav mig kridtet og overlod til mig at gøre rede for monotoniforholdene for den funktion, han lige havde stået og differentieret med klas-sens hjælp. Jeg var blank. Ikke blank som i ’hmm-måske-skal-jeg-gøre-sådan’-blank, men mere i retning af ’hvad-helvede-er-det-jeg-skal’-blank.

„Du ved jo godt jeg ikke aner, hvad jeg skal,“ sagde jeg.

„Du kan mere end du tror. Prøv nu.“

„Kan jeg ikke ringe til en ven?“

„Prøv, Jonathan.“

Jeg prøvede. Det var forkert. Han hjalp mig igennem opgaven før han endelig takkede mig og gav mig lov til at sidde ned.

Dan gav sig til at klappe højt og ironisk. Hoffmann takkede ham for at melde sig frivilligt til at tage næste opgave på tavlen.

„Det var okay,“ sagde Thomas idet jeg satte mig ned ved siden af ham igen.

„Du er elendig til at lyve.“

Efter anden time var der samling. Det foregår en gang om måneden. Alle elever og lærere mødes i festsalen til orientering og underholdning fra enten koret eller teatergruppen.

Salen er delt op i faste pladser. En uskreven regel er at jo længere oppe i hierarkiet du er, jo længere fremme sidder du. 1.g'erne har mindst plads selvom de er flest, og de sidder helt bagerst.

„Fedt kluns,“ hørte jeg Dan sige til en eller anden langhåret hippieagtig 1.g'er i trompetbukser med blomsterlapper og strikhue.

„Dan, du er så sarkastisk,“ sagde jeg og så påtaget fornærmet på idioten. Jeg smilede til 1.g'eren og slog ud med hånden. „Tag dig ikke af ham. Han fjoller bare. Blomster holder.“

Nogle af pigerne fra klassen fnisede.

„Var det nødvendigt?“ spurgte Thomas da vi gik mod vores pladser.

„Jeg er sikker på han forstår at det ikke har noget med hans tøjstil at gøre.“

3.g'erne var begyndt at synge Puttesangen og klappede mens vi gik. Jeg spottede pigen med fletningen. Hun havde ikke fletning i dag, men hestehale.

„Jeg kommer om lidt,“ sagde jeg til Thomas og gik over mod hende.

„Hej, smukke,“ hilste jeg og smilede skævt idet hun så op med øjne, der var grønne og opmærksomme. „Jeg kunne godt kalde dig 'smukke' hele tiden, men jeg tænkte at det måske var mere praktisk hvis jeg fik dit navn?“

Hun så på mig lidt. Det så ikke ud som om hun tog sig af mit smil eller det jeg sagde, og det så heller ikke ud som om hun overhovedet havde tænkt sig at svare. Men så sagde hun: „Jeg hedder Sara.“

„Sara,“ sagde jeg. „Smukke Sara. Det klinger. Mit navn er Jonathan. Du kan også kalde mig skat, hvis du synes.“

Hun så på mig; hendes ansigt var stadig neutralt som om jeg intet havde sagt. „Det synes jeg ikke. Og jeg foretrækker at du kalder mig Sara og ikke noget andet.“

Et par af pigerne ved hendes side kom til at fnise, men hun fortrak ikke en mine.

Smilet sad som klistret på mit ansigt. „Vi ses, skat.“

Jeg vendte rundt og gik op foran til de andre.

Næste dag sad hun i kantinen. Jeg havde ikke set hende dernede før, men den dag sad hun ved bordet tilhørende 2.r.

„Hun er fandeme lækker,“ sagde Dan der havde fulgt mit blik. „Satte vi egentlig en tidsfrist på væddemålet, Høxie? Måske er det min tur til at prøve.“

„Det vil være overstået før du når at komme i gang med at tælle,“ sagde jeg, rejste mig og gik over til hende.

„Hej, smukke.“

Hun så op. „Jeg hedder stadig væk Sara.“

„Jeg tænkte på om du har lyst til at tage med mig ud at spise?“

Hun så på mig lidt. Så lænede hun sig frem mod mig. „Jeg

forstår ikke helt ... Jonathan ... hvad det er du vil med mig. Men jeg tror altså jeg må takke nej.“

„Søde skat, jeg accepterer ikke et nej.“

Hele bordet gloede på os. Vi stirrede på hinanden.

Hun brød øjenkontakten og lænede sig tilbage. „Desværre. Jeg har ikke lyst.“

Fnisen.

Jeg satte mig på hug så vi var i øjenhøjde. Hun så på mig igen.

„Jeg er nødt til at insistere.“

„Desværre.“

Jeg måtte gøre noget før den døde helt. Jeg rejste mig, greb ud efter en blyant fra en eller andens penallhus og skrev hurtigt mit nummer på bordet.

„Hvis du skulle ændre mening, smukke.“

Jeg frygtede hun skulle sige noget, men det gjorde hun ikke. Taknemmelig for at hun trods alt ikke lod mig dø helt foran alle de mennesker, gik jeg tilbage til mit bord.

Jeg ved godt jeg lige havde haft næsten to måneders sommerferie plus nogle ugers læseferie. Men torsdag holdt jeg altså ikke seks timer ud. Halvvejs inde i historietimen pakkede jeg mine ting og gik mens læreren var ude og kopiere nogle sider til os.

Udenfor kom jeg forbi sportspladsen hvor der lød råb og fløjten. Jeg gik langs hegnet og fik øje på hende midt på banen. Hun havde styr på det; mens jeg stod der tacklede hun flere modstandere og scorede et mål.

Så blev der fløjtet af. Jeg gik over mod rygerskuret og så hende komme sammen med de andre. Da de var gået ind i

omklædningsrummene stillede jeg mig og ventede udenfor. Efter ti minutter var det hende der kom ud, og jeg lod som om jeg tilfældigt kom forbi og så overrasket ud da jeg så op.

„Hej, Sara.“

„Hej.“

„Jeg håbede faktisk på at støde ind i dig. Jeg vil gerne lige tale med dig.“

„Jeg skal over mod cykelskuret,“ sagde hun. „Du kan tale mens vi går.“

„Fint, jeg skal også have min cykel.“

Hun så fantastisk ud. Det var sidst i august og lunt, og hun var stadig iført de shorts hun havde haft på i idrætstimen, samt en top. Jeg kunne se hun kun havde lidt mascara på og ingen smykker, men hun lignede stadig en million. Hendes kinder var lidt røde efter træningen.

„Du må undskylde i går,“ sagde jeg da vi havde gået lidt uden at sige noget. „Og gangen før det. Jeg spillede vist lidt smart.“

„Det gjorde du vist.“

For fanden, det her blev sværere end jeg nogensinde havde forestillet mig.

Jeg tog mig selv i at ville fortælle hende hvor godt hun så ud. Det ville ikke hjælpe, tværtimod ville det højst sandsynligt gøre situationen værre end den var nu, hvordan det så end ville kunne lade sig gøre. I stedet sagde jeg: „Du er begyndt her i år, ikke?“

„Jo.“

„Hvor kommer du fra?“

Hun så på mig. Før hun overgav sig brød hun øjenkontak-

ten. „Min far og jeg flytter meget rundt. Jeg kommer lidt alle steder fra.“

„Hvordan det?“

„Han finder hele tiden nyt arbejde og sådan.“

„Hvad med dig?“

„Mig?“ Hun trak på skulderen. „Jeg følger bare med. Jeg har ikke noget imod det.“

Jeg tænkte på hvordan jeg ville have reageret, hvis *mine* forældre prøvede at trække rundt med mig på den måde – som en skide cirkuselefant.

Vi nåede cykelskuret og fandt hver vores cykel.

„Hvilken retning?“ spurgte jeg.

„Jasminvej.“

„Så skal vi samme vej.“

Det skulle vi ikke en skid. Det var faktisk noget af en omvej for mig.

Hun så på mig. Jeg tror et eller andet sted hun regnede mig ud.

„Du går i r, ikke?“ sagde jeg, og vi trak cyklerne med os.

„Jo.“

„Er det en af de samfundsvidenskabelige?“

„Jeg ved det faktisk ikke. Vi har idræt på B og biologi og matematik på A.“

„Matematik på A,“ sagde jeg og smilede skævt. „Det siger du ikke.“

„Ah,“ sagde hun, som om en brik faldt på plads. „Du går i t, ikke? Du er en af de såkaldte 'nørder'.“

Jeg smilede. „Gid jeg var.“

„Fejlplaceret?“

„Måske. Måske er jeg bare dum.“

Jeg valgte nørdelinjen fordi Thomas gjorde. Han vil være læge. Måske havde jeg håbet at kunne hægte mig på ham; lade hans intelligens smitte af på mig.

Jubelidiot.

„Selvfølgelig er du ikke dum,“ sagde hun, venligt for første gang, og jeg følte mig endnu dummere.

„Jeg stod af i matematik i 6. Jeg fatter ikke en brik.“

Hun så ud som om hun ville sige noget, fortrød, så væk og slugte ordene før de nåede ud.

„Er du god til matematik?“ spurgte jeg.

„Jeg er vel ... okay.“

Jeg smilede. „Du er helvedes god til det.“

Hun bed sig i læben.

„Måske vi kan finde en dag hvor du kan prøve at få mig til at forstå noget af det. Det lyder ikke sandsynligt, men vi kunne gøre et forsøg.“

„Altså, du er jo sådan set et år foran mig.“

„Skat, jeg er fem år *bag* dig hvis jeg er heldig.“

„Okay,“ sagde hun og nikkede. „Vi kan godt prøve.“

„Skidegodt. Skal du noget i weekenden?“

„Ikke rigtig.“

„Lørdag?“

„Det kan vi godt sige.“

Vi trak stadig cyklerne. Hun stoppede op og så på mig.

Hun var køn. Meget almindeligt, gennemsnitligt køn. Men et eller andet ved hende, noget jeg ikke kunne præcisere, tiltalte mig helt ad helvede til. Jeg havde lyst til at række ud og mærke på hendes kind.

„Skal vi ikke bare sige jeg skriver til dig?“ spurgte hun. „Jeg har stadig dit nummer.“

„Jo.“
„Jeg kom lige i tanker om at jeg skal ned i byen og handle,“ sagde hun.
Yeah right.
„Vi må følges en anden dag. Vi ses.“
„Vi ses, Sara.“
Jeg så efter hende og ventede til hun var ude af syne, før jeg svingede af.

Fredag aften havde min far lavet mad. Vi sad i spisestuen ved bordet der var beregnet til ti.

„Hvad laver Christina?“ spurgte jeg uden at se op.
„Det trak ud på kontoret.“
„Det gør det tit.“
Han svarede ikke, spiste roligt videre.
„Jeg fatter ikke du finder dig i det.“
Intet svar.
Jeg smed gaffel og kniv på tallerkenen og rejste mig så hid-sigt, at stolen bag mig væltede.
Han spiste videre, sagde, stadig med blikket mod sin tallerken: „Sæt dig.“
„Har du ingen stolthed?“
„Rejs stolen op, Jonathan, og sæt dig ned.“
„Hvordan kan du bare sidde dér mens hun knepper en anden?“
Han lagde bestikket fra sig på tallerkenen og så op. „Enten rejser du den stol op eller også forlader du lokalet øjeblikkeligt.“
Jeg ved ikke hvad man skal gøre for at få en normal reaktion ud af min far.

Jeg gik over til Nathalie og bankede på. Hendes mor åbnede.

Nathalie var til fødselsdag hos en veninde.
Jeg tændte en smøg og ringede hende op.

„Jonathan?“

„Jeg har brug for dig.“

„Ikke noget din hånd kan klare?“

„For fanden, Nath, jeg mener det.“

Jeg kunne høre musik og stemmer og grin i baggrunden.
„Nordvangen 17,“ sagde hun. „Kom og hent mig.“

„Jeg vil gerne beklage min opførsel. Det var tåbeligt sagt, og det skal ikke ske igen.“

Min far så på mig. Han var ved at fylde rester fra aftensmaden i plastikbøtter.

„Nuvel,“ sagde han. „Alt forladt. Hvis du stadig er sulten, er maden nogenlunde varm endnu.“

„Far,“ sagde jeg, og han så på mig. Jeg kaldte ham normalt Lars. Eller vatpik, når han ikke hørte det. Jeg trådte nærmere, forsigtigt, og omfavnede ham så. Han blev helt stiv i mine arme. Forfjamsket gav han mig nogle mekaniske klap på skulderen.

Jeg trak mig væk og undgik hans blik.

„Jeg er ikke sulten,“ sagde jeg og klemte bilnøglen i min hånd. „Jeg tror jeg går en tur.“

„Hvad så?“ spurgte hun idet hun dumpede ned på passagersædet.

Jeg svarede ikke.

„Siden hvornår er din far begyndt at låne dig sin bil?“

Ud ad forruden så jeg to piger der kom stolprende hen ad gaden.

„Jeg var en halv drink fra at score den lækreste fyr i selskabet, så du har bare at fortælle hvad fanden der foregår.“

Jeg lænede mig over og kyssede hende.

„Hey, hey!“ sagde hun og skubbede mig væk. „Du kender reglen.“

Reglen var indført af sikkerhedsmæssige årsager. Der fandtes mange eksempler på bollevenner gone wrong. Vi holdt os fra hinandens ansigter; berøring, herunder kys, var bandlyst.

„Jeg vil skide på din regel,“ sagde jeg og kyssede hende igen.

Øjeblik 2.

„Idiot,“ mumlede hun, men skubbede mig ikke væk.

Sara skrev til mig lørdag formiddag lidt før klokken 10. Jeg var omsider faldet i søvn efter at have ligget fire timer og stirret op i loftet og vågnede, da beskeden tikkede ind: *'Er det okay, hvis jeg kommer til dig i dag? Sara.'*

Jeg gned mig i ansigtet og skrev en besked tilbage med min adresse, og at hun bare kunne komme når hun syntes.

Der var stille i huset. Ingen af bilerne holdt i indkørslen. Jeg gik i bad, børstede tænder og nåede at drikke to kopper kaffe før hun kom klokken 11. Hendes brune hår var flettet, og hun så lige så fantastisk ud som altid.

„Hej,“ sagde jeg og trådte til side. „Kom indenfor.“

„Tak.“

Jeg viste hende rundt i stueetagen.

„Ovenpå er mit værelse og mine forældres soveværelse,“

sagde jeg og pegede op ad trappen. „Jeg tænkte vi kunne sidde i stuen.“

Hun nikkede og fulgte efter mig ind i spisestuen, mens hun så sig om. „Her er pænt.“

Jeg fulgte hendes blik, der var rettet mod lysekronen over spisebordet. Min mors 60.000 kroner dyre, utrolig grimme fetich.

„Den er fra London,“ sagde jeg.

„Den er flot.“

Vi satte os ved bordet.

„Drikker du kaffe?“

„Ellers tak.“

„Er der andet jeg kan hente til dig?“

„Et glas vand ville være fint.“ Hun smilede høfligt. „Tak.“

Jeg gik ud i køkkenet, fyldte et glas med vand og en kop med kaffe til mig selv.

„Er dine forældre ikke hjemme?“ spurgte hun da jeg kom tilbage.

„Nej,“ sagde jeg, og hundrede procent neutralt: „Min far er normalt på universitetet om lørdagen. Jeg tror min mor skulle ordne noget på kontoret.“

„Hvad arbejder de med?“

„Min far er cand.scient. i fysik.“ Jeg smilede skævt og fortsatte: „Han vil helst jeg siger det sådan. Det er pænere end 'nørd'.“

Hun smilede lidt.

„Min mor har eget arkitektfirma med en tidligere medstuderende fra universitetet.“

„Spændende,“ sagde hun og så virkelig ud som om hun syntes det var spændende. „Hvad laver de?“

Jeg nåede at stoppe mig selv før ordene kom ud af munden. Sagde i stedet: „De arbejder mest med bygninger; renovering og sådan. Vores rådhus blev renoveret for et par år siden. Det var dem.“

Hun nikkede. „Hvad var det du ville sige?“

„Hvad?“

„Du åbnede munden for at sige noget og tog det så i dig igen.“

Jeg smilede til hende og lænede mig tilbage i stolen. „Ikke noget.“

Hendes grønne øjne forblev fæstnet på mine lidt. Så sagde hun: „Har du dine bøger?“

„Mine bøger?“

„Dine matematikbøger.“

„Ah,“ sagde jeg. „Dem havde jeg lykkeligt glemt. Jeg går lige op og finder dem.“

Jeg havde faktisk håbet hun også havde glemt dem.

„Okay,“ sagde hun da jeg kom tilbage med mine ting. „Hvad er I i gang med?“

„Differentialregning. Og vist også noget der hedder integralregning.“

„Må jeg se dine bøger?“

„Selvfølgelig.“

Jeg rakte hende dem, og hun tog den ene og gav sig til at bladre lidt i den. Hun så koncentreret ud. Jeg smilede.

„Lader du aldrig dit hår hænge løst?“

Hun så op. „Hvad?“

„Du går altid med håret opsat.“

Hun trak på skulderen og så ned i bogen igen. „Det er nemmere sådan.“

Jeg ville sige noget. Noget der frembragte en eller anden spontan reaktion. Jeg ville få hende til at rødme og få hende til at smile et smil der ikke var høfligt.

„Jeg har lært lidt om differentialregning,“ sagde hun før jeg nåede at sige noget. „Har du problemer med det?“

„Ja.“

„Kan du differentiere en funktion?“

„Nej.“

„Har du forsøgt?“

Jeg smilede. „Selvfølgelig.“

„Det er ikke svært.“

„Jeg er så tæt man kan komme på at være intellektuelt retarderet uden at være det. Jeg forstår ikke en brik af det.“

„Har du forsøgt?“ gentog hun.

Vi sad lidt og så på hinanden.

„Ja,“ sagde jeg.

Hun rejste sig og kom over med bøgerne og satte sig på stolen ved siden af min. Hendes duft slog imod mig; hårsampoo som duftede af æble, og en svag antydning af mild parfume.

„Vi tager den her,“ sagde hun og pegede på en øvelse i bogen. Hun rakte mig blok og blyant. „Hvordan vil du gribe den an?“

„Undskyld,“ sagde jeg og følte mig voldsomt distraheret af hendes nærhed. „Hvad spurgte du om?“

„Jeg spørger hvad du vil gøre ved den opgave.“

„Hvilken opgave?“

Hun så på mig. Hendes ansigt var om muligt endnu mere fantastisk tæt på.

„Undskyld. Jeg skal nok koncentrere mig.“

Hun pegede på opgaven igen. Jeg skrev den ned på papiret, kiggede lidt på den og sukkede.

„Jeg har absolut ingen idé om hvad jeg skal gøre.“

„Jo, du har.“

Jeg så på den lidt længere. „Det har jeg virkelig ikke.“

Sara tog en af de andre bøger, tjekkede indholdsfortegnelsen og slog op på en side.

„Det her er en liste over differentiationsregler. Når du ser den kan du godt huske det, ikke?“

„Jo,“ løj jeg. „Så dem bruger jeg. Ikke?“

„Jo.“

„Så det første led, x^3 , bliver til ...“

Hun så afventende på mig.

„For fanden, Sara, jeg aner det ikke.“

„Kig dine regler igennem. Hvad sker der med x^n når man differentierer den?“

„n gange x^{n-1} .“

„Og hvad bliver x^3 så til?“

„Så ... x^3 bliver til ... 3 gange x^2 .“

„Præcis. Det var ikke svært, synes du?“

„Det er nemmere når du skærer det ud i pap.“

Det tog adskillige minutter at differentiere alle leddene, men Sara syntes at have en grænseløs tålmodighed. Hun lærte mig ting jeg burde have kunnet siden starten af 2.g. Noget af det havde hun aldrig selv haft om, men blot ved at læse lidt om det i bogen kunne hun videreformidle det til mig på en måde, så jeg næsten forstod det også.

„Du er virkelig fantastisk,“ sagde jeg da vi efter en times arbejde besluttede, at det ville være nyttesløst at forsøge at proppe mere ind i hovedet på mig lige nu. „Det er lige før jeg

begynder at tro på at det kan lade sig gøre for mig at bestå.“

„Selvfølgelig består du.“

„Tak for hjælpen, Sara.“

„Det var så lidt.“

Vi pakkede tingene sammen. Jeg ville sige noget, et eller andet, men kom ikke i tanker om andet end: „Det har været hyggeligt,“ da vi stod i entreen.

„Bestemt,“ sagde hun. „Du skriver bare hvis du får brug for hjælp igen.“

„Det lyder virkelig godt.“

„Vi ses.“

Jeg nikkede igen, smilede, nåede ikke at finde på noget at sige.

Mundlam mig i røven.

„Lektiehjælp?“ sagde Dan og så mærkelig ud i hovedet. „Ikke andet?“

„Ikke endnu,“ svarede jeg.

Han grinede dumt. „Du havde hende hjemme hos dig, mand. Du er fandeme faldet af på den.“

„Hold nu kæft.“

Han grinede igen, rejste sig så for at gå op og købe en sodavand.

„Du er for dum at lade dig provokere,“ sagde Thomas.

Han og jeg sad sammen i kantinen; Manja var til elevrådsmøde. Sara var der heller ikke.

Jeg sagde ikke noget.

„Mener du der ikke skete noget?“ spurgte han så.

„Det var lektiehjælp, Thomas.“

„Sara går kun i 2.g,“ sagde han fornærmet, som om han var

sur over jeg ikke kom til ham, geniet, først.

„Ja, men hun bruger ikke al sin tid på en rød-blond aktivist.“

„Du forstår det når du selv finder en, der er andet for dig end sex.“

Great. Den dyrebare tid vi havde sammen uden Manjamen brugte vi på at sidde og fornærme hinanden.

Thomas sukkede.

„Fik I set på den der lejlighed?“ spurgte jeg og prøvede at lyde forsonlig.

Han nikkede. „Jeg tror vi havde taget den hvis ikke den var så dyr. Skal du arbejde i eftermiddag?“

„Ja. Hvorfor?“

„Jeg tænkte vi kunne have lavet matematikaflevering sammen.“

„Det lyder edderrøvme kedeligt.“

„Hvornår har du fri?“

„Klokken otte.“

„Skal vi tage ind og se ishockey?“

„Du hader ishockey.“

Han trak på skulderen.

Jeg smilede. „Okay.“

„Jonathan!“

Min seng knirkede helt ad helvede til.

„Er det ikke din mor?“ spurgte Nathalie.

„Fuck min mor.“

Hun smilede. „Jeg vil hellere fucke dig hvis jeg skal være ærlig.“

„Så kom i gang.“

Det bankede på min dør. „Vi får gæster om lidt, så vær venlig at holde den seng i ro.“

„Skrig,“ sagde jeg til Nathalie.

„Du er ikke rigtig klog.“

„Kom nu.“

Hun gjorde det.

„Jonathan!“ skreg min mor, og jeg smilede.

„Du er så langt ude,“ sagde hun bagefter. Hun lå med lukkede øjne og røg. Hendes kinder var lyserøde, og hun lignede en lille pige der lige havde været udenfor og lege.

Nathalie var den første pige jeg kyssede, og den første jeg var i seng med. Jeg var 15, og hun 16. Det var lidt en gensidig medlidenhedspagt vi indgik. Det var selvfølgelig ganske elendigt første gang. Vi er kommet efter det siden.

„Har du ringet til ham?“ spurgte jeg.

„Hvem?“

„Kasper.“

„Nej.“

„Hvorfor ikke?“

Hun tog et sug af cigaretten før hun svarede: „Jeg kan ikke finde ud af, om jeg gider ham.“

„Selvfølgelig gider du ham. Var han måske ikke 'den lækreste fyr i selskabet'?“

„Derfor kan han sgu godt være en idiot.“

„Det ved du da ikke om han er.“

„Næh.“

Vi lå lidt uden at sige noget.

„Hvad med dig?“ spurgte hun så. Hun havde stadig lukkede øjne.

„Hvad med mig?“
„Mmh.“
„Nej.“
„Nej?“
„Jo, måske lidt.“
„Mmh?“
„Sara hedder hun.“
Hun åbnede øjnene og så på mig. „Sara?“
„Jeg ved det ikke. Hun hjalp mig med matematik.“
Nathalie udstødte et fnis. „Hjalp hun dig med matematik, Jonathan?“
„Ja.“
„Men det er kun måske?“
„Jeg ved ikke engang om det er måske. Jeg har væddet med Dan om jeg kan score hende.“
„Kan du det?“
„Det tror jeg ikke.“
„Hils for resten Dan fra mig. Jeg har ikke fået takket ham for sidst.“
Jeg så på hende, og hun så på mig.
Jeg stod ud af sengen og gav mig til at tage tøj på.
„Christ, er du nu sur?“
„Nej.“
„Jeg ved sgu da godt han er en nar. Det ved du også godt jeg ved.“
„Du boller fjenden.“
Hun udstødte endnu et fnis der nærmede sig et fnys denne gang. „Jeg er sgu da ligeglad med hvad han er, så længe han har en kæmpe pik.“
Jeg så forarget på hende. Greb så hendes trusser og kastede

dem på hende. „Få noget tøj på.“
„Nu må du kraftedeme stoppe.“
„Skrid ud af den seng.“
„Hvad nu hvis jeg fortæller dig hvor stor og dejlig *din* pik-kemand er? Gider du så tage og slappe af?“
„Klæd dig på.“
„Du er eddermame for meget, du er, Jonathan.“
Hun skoddede smøgen og gav sig med hidsige bevægelser til at tage tøj på. Jeg betragtede hende mens hun gjorde det.
„Så det vil sige,“ sagde hun da hun var færdig, „at du må være sammen med andre, men jeg må ikke?“
„Nej.“
„Hvad fanden så?“
„Hold dig fra Dan.“
„Hold din kæft.“
Hun gik forbi mig og ud af værelset. Jeg kunne høre hende skynde sig ned ad trapperne, hilse venligt på min mor og smække hoveddøren efter sig.

Jeg stødte ind i Sara på gangen nogle dage efter.
„Hej,“ hilste jeg, og hun stoppede op.
„Hej.“
„Har du tid til en lektion mere?“
„Selvfølgelig.“
„Hvad med i morgen?“
„I morgen skal jeg til træning. Hvad siger du til onsdag?“
„Det passer fint.“
Hendes brune hår var sat op i en knold. Hun bar en halskæde med grønne plastikperler, som fremhævede hendes øjne.

„Skal jeg komme hjem til dig?“ spurgte jeg.

„Hvis det er i orden vil jeg hellere komme hjem til dig.“

„Okay. Jeg har fri klokken tre onsdag.“

„Også jeg.“

„Perfekt.“

Hun smilede lidt. „Jeg må hellere gå nu; jeg skal nå over og klæde om før det ringer. Skal vi mødes ude ved cykelskuret klokken tre?“

„Ja, lad os gøre det.“

„Vi ses.“

„Hej.“

Dan og Schultz kom gående. Dan grinede over hele fjæset.

„Mere 'lektiehjælp'?“

„Ja.“

„Lad os se, hvad det bliver til, Høxie. Jeg havde for resten besøg af Nathalie i går.“

Jeg mærkede hvordan vreden øjeblikkeligt brusede op i mig og tågede mit blik en smule. „Du holder dig fra hende, er du med?“

Han grinede. „Easy, Høxie. Jeg låner hende jo bare.“

„Jonathan Høxbroe, 3.t?“

Jeg drejede rundt og så at det var kontordamen som kaldte på mig. Hvis ikke hun var kommet, ved jeg ikke om jeg kunne have kontrolleret mig selv.

„Ja?“

„Har du tid et øjeblik?“

Jeg gik med hende ind på kontoret. Hun førte mig med ind i et afsidesliggende lokale som blev brugt til konferencerum. Vi satte os ved et langt bord.

Kontordamen havde permanentet hår og briller. Jeg havde

talt med hende en del gange gennem de sidste år, og jeg vidste hvad der ventede.

„Ja, Jonathan,“ sagde hun, tog brillerne af og så på mig. „Du kan måske gætte hvad det er vi skal tale om.“

„Det tror jeg, fru Moltke.“

Hun tog brillerne på igen og så ned i papirerne. „Der er kun gået knap en måned siden skolestart, men jeg er blevet bedt om at tage en snak med dig allerede nu. Mønsteret ligner faretruende det fra sidste år og året før det. Din fraværsprocent er allerede for høj, og du har kun afleveret én ud af fem afleveringer.“

Én ud af fem? Jeg kunne ikke huske jeg overhovedet havde afleveret nogen.

„Jeg ved det, fru Moltke. Jeg har døjet med influenza og sådan.“

„Du har 35% fravær, Jonathan. Vi har selvfølgelig forståelse for at det er i starten af året, og at procenterne derfor ligger højt, men det er altså ikke acceptabelt.“

„Naturligvis ikke.“

„Vi ser gerne at du får de procenter ned. Hvis ikke det sker, bliver vi nødt til at give dig en skriftlig advarsel. Hvis der efter den skriftlige advarsel stadig ikke sker forbedringer, kan det medføre, at du må gå til eksamen i alle fag eller i værste fald bortvisning.“

„Det er klart.“

„Du er næsten færdig, Jonathan,“ sagde hun og så alvorligt på mig. „Det ville være dumt at sætte det hele over styr nu.“

Så vidt jeg vidste, havde jeg sat det over styr hele tiden. Mine fraværsprocenter havde ligget faretruende højt og konstant siden 1.g.

„Jeg skal gøre mit bedste.“

„Få i det mindste lavet dine afleveringer,“ rådede hun idet hun rejste sig. „Selv hvis de er til 02, er det bedre end ingenting.“

Ville ÷3 være bedre end ingenting?

„Jeg lover jeg skal prøve.“

„Det lyder godt.“

„Farvel.“

Hun smilede idet jeg rakte hende hånden.

„Farvel, Jonathan.“